

Z deníku ohnivé démonky

MONIKA ŠURINOVÁ

Monika Nell Šurinová

Z deníku
ohnivé démonky

Monika Nell Šurinová

Z deníku ohnivé démonky

 CIPRESS

Brno
2015

Z deníku ohnivé démonky

Monika Nell Šurinová

Ilustrace: Petr Heteša

Jazyková korektura: Václav Křížek

Sazba a grafická úprava: Věra Mleczková

Odpovědná redaktorka: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

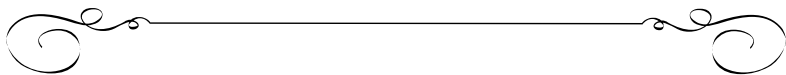
ISBN 978-80-264-0787-4

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 19273.

© Albatros Media a.s. c/o Agentura Mám talent, 2015. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Kapitola

1.

„Sakra! Pitomá škola!“ říkám si, když mě z krásného snu „probudí píseň Kundaton od Mr. Cocomana a Dr. Karyho. Jo, je to na budík docela odvaz, ale většinou mi to přivodí dobrou náladu hned po ránu. Jen dneska mě to fakt naštvalo, zrovna jsem strhávala oblečení z krásného, namakaného... no, ale to později. Takže do sprchy (jen taková rychlovka, abych se probrala) a teď – co na sebe? Vypadá to, že je venku krásně, takže to rozhodně budou ty nový, luxusní minišaty se šněrováním, no a k nim tělový silonky a určitě sandálky na podpatku od Rayena. (Na to, že je to chlap, má docela vkus.)

Ještě se nalíčím, dneska to vezmu jen tak hopem, aby se neřeklo, a už letím do kuchyně na snídani. Tu si samozřejmě musím připravit sama, jako vždy. Beru bágla a zajdu přes ulici, vytáhnout z postele Audry. To je vždycky děsná dřina, Audry miluje spánek!

S Jem a Kessie se sejdem u školy, bydlí na opačném konci města.

Dneska jedeme Audryiným shelby (její absolutní miláček). Tímhle drakem trvá cesta opravdu jen chvíličku, takže si nestíháme ani pořádně pokecat.

Kessie a Jem už na nás čekají před školou. Jako vždycky kolem sebe mají houf obdivovatelů, kteří div neslintají při pohledu do jejich výstřihů. Jo, jsme dost pod drobnohledem, Pán nás docela obdařil. Jen nevím, jestli to má být dar, nebo prokletí. Občas asi obojí.

Ve škole to bylo tentokrát extrémně nudný, historie, matematika, jazyky a tři hodiny pitvání různých zvířat. Sice to na můj žaludek nijak zvlášť nepůsobí, ale ani to není kdoví jaká zábava. Prostě děs. A navíc se Jerry Cleveland zrovna dneska rozhodl mi kazit den svojí nadutou přítomností. No, spíše svým neustálým ocáskováním.

Co s tím všichni mají?! To že nosím podpatky a minišaty mě přeci hned neřadí mezi druhořadý školní běhny. Holky na to mají stejný názor. Navzájem se snažíme chránit před touhle nežádoucí pozorností, ale copak se to dá?

Ne, že by všichni z těch hezounů byli špatní, ale většina z nich se chová rozumně akorát tak bez té svojí party poskoků a uctívačů. Vždyť my s holkama se taky chováme normálně a na nic si nehrajeme a je jedno, kdo je kolem nás, prostě jsme přirození. A přitom, kdybychom chtěly být mrchy, tak jsme královnami celé té šaškárny, jen nás to nijak neláká. Koho by bavilo si věčně dokazovat svoji nadřazenost?

My víme, že jsme silné a většinu holek na škole bychom skopaly do hranaté kuličky bez mrknutí oka, ale to by nám k ničemu nebylo. Jo, kdyby se našla nějaká pořádná protiv-

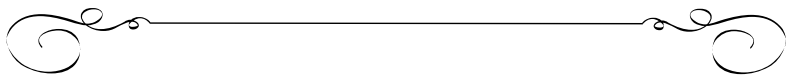
nice, dobrý boj se nedá odmítnout. Ale bezdůvodně bít někoho o kom víme, že na to nemá? Nic pro nás. Proto u nás ty frajírci taky nikdy neobstojí. Šikanování slabších a mladších na chodbě jim v ničem neposlouží, my víme, jak na tom jsou.

Dneska nejedu po škole s Audry autem, ale беру to sprintem přes park a pokouším se zachránit tenhle ztracený den.

Doma se chci pustit do pečení, našla jsem si nějaký nový recepty, ale není mi přáno. Darcy mě okamžitě posílá do města, že prý potřebuje dům pro sebe. Stejně prý musím trénovat. Pche! Ví moc dobře, že už není téměř co, ale to jí nezabrání, aby mě věčně vyhazovala za ostatními, a díky tomu si mohla nerušeně vodit domů svoje milence. Jako kdybych byla malá holčička, která neví co je zač a co dělá. No prostě den úplně na dvě věci. Člověk by řekl, že vlastně úplně normální den, úplně normální sedmnáctiletý pubertáčky. Ale v tom je ten háček. My nejsme normální.

Kapitola

2.

Jak už jsem řekla, my nejsme normální. Já (mimochodem, jmenuji se Vivian), Audry, Kessie a Jem jsme démonky světla. Nejsme jediné na světě, samozřejmě, ale tenhle příběh je o naší partě.

O svých rodičích nic nevíme. Vychovávají nás různí démoni stojící na straně světla a popravdě řečeno si nás přehazují jako horkou bramboru.

Protože je potřeba abychom se infiltrovali do světa smrtelníků, žijeme navenek jako oni.

Kdybyste se na nás zeptali někoho ze sousedů, řekli by: „Vivian žije se svojí matkou Darcy tady vedle nás. Její matka je sice trochu volných mravů, ale to dítě za nic nemůže. Je to slušně vychovaná holka a ještě k tomu vypadá jako víla s tou svou záplavou rudých vlasů.“

U Audry byste slyšeli: „Ano, ano, milá dívka. A jak je sportovně naladěná. Taky jí to moc sluší, a jak dobře se obléká.“

Její rodiče jsou slušní a hodní lidé, každému pomohou a výborně se o svoji holčičku starají.“

Na druhé straně města byste si vyslechli: „Kessie a Jam, to jsou sestry k pohledání, uličnice, ale slušné a příčinnivé a vážně krásné. A nejsou ani trochu pyšné, asi je od toho jejich otec tvrdě odrazuje. Nechápeme, jak to všechno sám zvládá.“

Ale lidé nic nevědí.

Darcy není moje matka a ani se tak nechová. Je to sukuba a každý ví, že pro sukuby je vždy na prvním místě sex. Je to celkem pochopitelné, když bez něj by zemřely, a proto já Darcy nikdy nic nevyčítala.

Darcy je jako moje matka pouze nastrčená pro můj život v lidském světě, alespoň dokud mi nebude 21.

Jako sukuba si musí zajišťovat pravidelný sex, v čemž jí pomáhá její práce v pornobyznysu. Nevím přesně, co dělá, nikdy jsem se o to nezajímala, ale vím, že si každý druhý den vodí jiného herce.

Většinou krčí rameny a říká: „Zase nováček.“ Přejde mi, že je testuje.

Brr. Sex je sice asi super, ale tohle by mě brzy přestalo bavit. Alespoň nám zajišťuje dostatek peněz, které jsou v lidském světě tak potřebné.

Audryini „rodiče“ Kane a Judith jsou myslmágové (telepaté). Jsou celkem milí a přátelští a umí skvěle zapadnout mezi smrtelníky. Jsou také pochopitelně velice chápaví.

Jestli je někde příjemné trávit čas, tak u nich. Judith byla také jediná, komu jsem se svěřovala s věcmi, s kterými se svěřují dcery matkám. Těžko bych se asi mohla svěřovat Darcy

nebo Iainovi, který je opatrovníkem Kessie a Jam. Kane a Jodith jsou bankovní úředníci. Mimo jiné velice úspěšní.

Teď, co bych měla říct k Iainovi?

No, je to několik set let starý vlkodlak, původem ze Skotska. Umí být bručoun, ale je docela vtipný a ve své branži velice úspěšný. Vlastní firmu vyrábějící poplašná zařízení, která on sám navrhl. Na svůj věk je to dost sexy hafan a ženský po něm vážně jedou, ale on je asi hodně diskrétní. Holky nikdy nemluvily o tom, že by si domů někdy někoho přivedl. Maximálně pár kolegů na večeři.

No, ale abych pravdu řekla, oni nás nevychovávají.

Nás vychovává město. Ale tím nemyslím centrum se svými obchody a restauracemi, myslím tím démony. Hned po škole chodíme do města, kde se každý den učíme s jiným démonem.

Tito démoni jsou něco jako smetánka světla, ale podle mě jsou to všichni stejní barbaři.

Neříkám, že my s holkama takové nejsme. Ať už světla nebo tmy, stále jsme démonky, jen jsme si zvolily tu správnou stranu. Nebo spíše nám ji zvolili ostatní, ale my si nestěžujeme. Světlo je prostě naše strana a my za něj budeme bojovat. Stejně nemáme na výběr, patříme do perfektně cvičené elitní jednotky bojovníků světla, proto se nám dostává takové „vzácné péče“.

Je nám 17 a náš výcvik se již blíží ke konci. To ovšem neznamená, že se nás starší démoni nesnaží stále poučovat.

Je to děs. Například Dean, sice mu v ringu natrhnou, cokoliv si řeknete, ale on stejně nikdy neuzná, že jsem dobrá bojovnice.

Pořád mi říká štěně. Hrozně mě tím vytáčí! Ale obávám se, že jsem si tuhle přezdívku vysloužila sama a jen tak se jí nezabavím. Mám totiž, již mezi démony velice známé, problémy

se sebekontrolou. A jednou jsem měla vážně namále, aby mě nevyhostili.

Jsou to dva roky zpátky. Slavili jsme s holkama moje patnáctiny a zašli jsme do místního baru s hudbou, trochu se pobavit. Všechno bylo super, motali se kolem nás pěkní kluci a já si jednoho sbalila. Jenže později večer mi začalo být špatně z kouře a potřebovala jsem na vzduch. Nabídl se, že mě doprovodí. Byla jsem ráda, že je tak galantní, jenže to jsem nevěděla, co mě čeká, nebo hůř, co čeká jeho.

Když se mi cestou ven z baru podlomila kolena, byla jsem ráda za jeho oporu, ale když mě pak kousek ode dveří opřel o zeď a začal mě líbat, dost mě to překvapilo. Kdyby to skončilo jenom u líbání, nic bych nenamítala, ale on chtěl víc, mnohem víc! A když jsem se začala bránit, praštil mě a to pořádně, a znovu se na mě začal sápat.

To už jsem byla bez sebe vzteky a přestala jsem ovládat svoji sílu. Zabila jsem ho. Ani nevím jak. Prostě jsem se hrozně naštvála, popálila jsem ho a pak jsem mu jediným rychlým pohybem zlomila vaz. Víc si nepamatuju. Zhroutila jsem se.

Když jsem se probudila, byla jsem daleko od baru a obklopená démony, hodně našťvanými démony. Mrtvolu odklidili včas a nahráli to jako nehodu. Naštěstí tam byly i holky, uklidňovaly mě i démony a vše držely na uzdě.

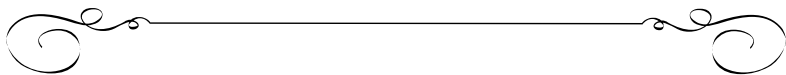
A pak tam byl on, Luck, démon, který se stal mým prokletím, nebo jak by to nazvala Darcy, mojí *třískou v zadku*. Tenkrát se mě zastal, nebo jsem si to v tu chvíli alespoň myslela. Prý je to pochopitelné, že se taková dračice jako já nenechá beztrestně osahávat. Až později, když jsem byla víc při smyslech, mi došlo, že to byla ironie jak poleno.

Nakonec jsem z toho vyvázla docela dobře, napařili mi každý týden kurz sebeovládání s tím nejvíc nesnesitelným

démonem na světě (skřet Rydley) a důrazně mi připomněli, že pokud budu takto ohrožovat naši existenci, budou mě muset odklidit a to doslova.

Terapie mi docela pomohla, i když jsem se při ní málem zbláznila.

Ale abych řekla pravdu, všechny z naší party máme problémy se sebeovládáním a jen sami samy mezi sebou se dokážeme dostatečně usměřňovat.

Kapitola

3.

Jsem zase v tom baru, bavíme se a najednou přichází ten kluk, už si ani nepamatuju jeho jméno. Opět jdeme ven, je to skoro stejný jako tenkrát, jediný rozdíl je, že tentokrát tu jsou svědci. Vidí, jak se s ním rvu, nejdou mi na pomoc, a když ho zabiju, hrozně řvou a jdou po mně.

Utíkám, jsem strašně vyděšená, ale najednou mi nohy se-
lhávají a já padám. Nemůžu se zvednout, už jsou tady, zve-
dají mě a odvádí pryč, bráním se, křičím, snažím se je upálit,
ale nejde to. Zničehonic se mnou někdo prudce trhne a já se
probouzím.

Vyděšeně koukám na Darcy, která se tváří dost vyjeveně,
jako kdyby si ještě na ty moje sny nezvykla.

„Promiň, Darcy, nechtěla jsem tě vzbudit, ale vždyť to znáš,
stále se mi vrací.“ Darcy se pousměje a snad poprvé v mém
životě mě pohládí po vlasech a s něhou ve tváři odpovídá.

„Jo, já vím. Ale dneska to bylo jiný, hrozně dlouho jsem tě
nemohla probudit. Moc jsi křičela, vyděsila jsi mě děvče.“

„Jo, tentokrát to bylo jiný, byli tam lidi a honili mě, pak mě chytli. Já... byla by to katastrofa, kdybyste mi tenkrát nezachránili kůži.“

„No, ale my jsme to stihli, takže už to nech být a běž se obléknout do školy. Na stole máš dárek a všechno nejlepší,“ Zvedne se ode mě, uhladí si vlasy a už to je ta stará Darcy, s hladem zmodralýma očima. Achjo, dneska zase z baráku, aby se moje milovaná „matička“ mohla nakrmit. Ale co, jak znám Deana uspořádá nějakou mega párty na počest mých osmnáctin.

Sakra! Druhá hodina a já se pořád nedokážu zbavit toho blbýho splínu. Cítím se, jako kdybych byla zpátky v minulosti, chvilku po tom útoku. Jsem malátná, našťvaná a zároveň smutná a hrozně provinilá. Holky dělaj, co můžou, aby mě rozveselily, ale dneska je to na nic. Už poznají na prvním pohled, že se mi zase zdál ten sen a většinou mě z toho dokážou i dostat, ale dnes je to všechno nějaký jiný, divný. A tak to za chvíli vzdávají a radši mě nechávají mým myšlenkám.

Místo oběda jdu ven, trochu se projít. Je to celkem pohoda, moc lidí venku není a ti, co tu jsou, si mě nevšímají. Sedám si na kámen a najednou se mi zjeví všechny chlupy na rukou (tak jako vždy, když se ke mně přiblíží démon).

„Vypadni,“ vrčím a ani se nehnu.

„Ale copak copak? Pročpak ten splín? Že by zase ten sen?“ ozývá se posměšně Luc.

Ježím se, jsem našťvaná a frustrovaná a nepotřebuju tady blbečka, co nemá nic jinýho na práci, než rýpat a připomínat mi, že jsem udělala chybu, a taky že na něho nemám.

„Nemůžeš mě alespoň jednou nechat na pokoji?! Copak si nedokážeš najít nějakou jinou oběť, která by se z tvjí přítomnosti třeba i radovala?!“

„Nechce se mi. Zatím jsem se svojí obětí spokojenej. A navíc, byla by to nuda, trávit čas v přítomnosti někoho, kdo mě má rád.“

„Jdi k čertu, Lucasi!“ zlostně se k němu otočím. „Alespoň jednou ve svém dlouhým, hnusným životě by ses mohl zachovat jako gentleman a nechat mě, když je mi pod psa!“

(Anebo by sis ke mně mohl sednout, obejmout mě a říct, že všechno bude fajn. Sakra! Musí bejt ten hajzl tak hezkej?! Ty dlouhý černý vlasy jak z příběhů o indiánech, smaragdový oči s dlouhýma, černýma řasama, snědá pleť, tělo řeckýho bojovníka a nohy, svalnatý a dlouhý, obepnutý sepranýma džínama. A pak ta naušnice, stříbrná pecička, decentní, ale dráždivá. Prostě peklo!)

„Neboj, jednou tam skončí každej démon, ale zatím se tam nechystám. Navíc bych si nemohl vzít na triko to, že bych ti chyběl.“ Jeho samolibý výraz prozařuje škodolibý úsměv.

„Bacha, ať ti neshořej vlasy,“ snažím se zklidnit rozbouřený emoce, ale jde to ztuha.

„Myslím, že místo studenta bys měl dělat komika někde v baru, určitě by se našel nějaký dobrodinec a zardousil tě za ty tvoje pitomý kecý.“ Myslela jsem si, že samolibější výraz už ani neexistuje, ale ten blbec mi dokázal, že se opět mýlím.

„Byla by mě škoda, zlatíčko. Tak se zatím měj a měla by sis pospíšet, za chvíli ti začíná hodina,“ říká se smíchem, když vstávám a odcházím.

„Jednou tě nakopu, uvidíš!“

„Já to slyšel.“

„Tos taky měl.“

„Jojo, už se na ten den těším...“

Pro jistotu po něm házím ohnivou kouli. Ten parchant ji chytá, obratem ruky ji posílá těsně přede mě a pak z ní modeluje obraz srdce propíchnutého amorovým šípem.

„Imbecil!“ Ale sakra hezkej, to se musí uznat.

Na chodbě na mě volá Audry.

„Hej! Co se děje, Viv?! Vždyť máš ještě horší náladu, než když si odcházela!“

„No já bych to tipovala na Luca,“ odpovídá jí místo mě Kessie.

„No jo, je poslední dobou jedním z mála kdo jí dokáže naštvat tak, že jí skoro vzplanou vlasy,“ říká s úšklebkem Jem.

„Je to děsnej pitomec!“ naříkám.

„Někdy bych chtěla mít tvoji sílu, Kass. Je to služebně mnohem starší ohnivec, se svýma schopnostma na něj nemám.“

„Nebo je to tím, že seš do něj pořád poblázněná a doopravdy mu ublížit nechceš,“ pálí do mě Audry.

„No je to kus, nikdo se ti nediví, Viv.“

„Jo, jenže jestli sis ještě nevšimla, Jem, tak má očividně zájem tak akorát mě věčně provokovat a dělat mi ze života peklo.“

„No jo, radši to nebudem řešit a jdem na hodinu,“ utíná nás Kessie.

Procházíme špatně osvětlenou chodbou kolem našich oprýskaných, šedivě nalakovaných skříněk, když tu se z chodby ke klučičím šatnám ozývá naříkání. Okamžitě za tím hlasem vybíhám, protože ho poznávám. Holky jdou samozřejmě

se mnou a naskýtá se nám pohled na až moc dobře známou scénu. Tři nabouchaní kluci z vedlejší třídy stojí v kroužku, a dívají se, jak čtvrtý a nejvyšší z nich bije našeho spolužáka Jessieho.

„Nech ho být, Davide!“ řvu na něho. David se ke mně otáčí, ušklíbá se a nakonec se pokouší o okouzující úsměv.

„Copak, kočička? Něco se ti nelíbí? Snad nemáš slabost pro tohohle blbečka? To bys mě opravdu ranila.“ Celá parta se řehtá. Usmívám se jak nejsladčeji dokážu a přistupuju k němu.

„Slabost ani ne, ale je to můj dobrý kamarád.“

A pak, dřív než to stačí někdo postřehnout, chytám toho debila za rozkrok a stále s tím sladkým úsměvem pokračuju:

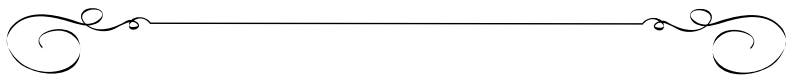
„Takže jestli nechceš přijít o něco, co je pro tebe asi velice cenný, i když vůbec nechápu proč, měl bys ho nechat na pokoji. A to napořád.“

David ztuhne a vytřeštěně na mě kouká. Nakonec přece jen pomalu, vyděšeně přikyvuje. Já ho pouštím a zvedám roztrášeného Jessieho ze země. David se svojí partou rychle ustupují, ale z jeho našťavaného pohledu je mi jasné, že z toho nevyjdu jen tak. Usměňování nejbohatšího kluka na škole má svoji cenu. Jem moje myšlenky řekne nahlas:

„Ten se vrátí, buď s někým z profesorů, nebo rovnou s ředitelem.“

Kessie se pitvoří a pohazuje hřívou černých vlasů. „No tak si na ně počkáme.“

Audry se jen usmívá, modré oči jí září škodolibostí. „Jsou tady svědci ne? A důkazy taky.“

Kapitola

4.

Ještě chvíli čekáme, Jessie se snaží zastavit krev řinoucí se z natrženého rtu, ale žádný velký finále se nekoná. S lehce zklamanými výrazy vyrážíme ke třídě. Jen na Jessim je znát úleva.

„To jsou ale narozeniny!“ pousměju se, a Jessie se mi jako na povel začíná omlouvat.

„Viv, mě to hrozně moc mrzí. Doufal jsem, že se to nedozvíš. Nechtěl jsem ti přidělovat starosti.“ Při pohledu na jeho smutně svěšená ramena mě píchá u srdce a беру ho za ruku.

„Ale Jessie! Za co se omlouváš?! Vždyť jsi nic neudělal, prosím tě! Ale opravdu by ses měl něco naučit, vždyť s tvou výškou a postavou bys byl úžasnej rváč!“

„No, ale já si radši čtu, Viv, a píšu básně, rvačky nejsou nic pro mě...“

„Vždyť já vím, ale jsi hezkej kluk. Jak si chceš takhle najít holku?“ objímám ho, stoupám si na špičky a dávám mu pusku na tvář.

„Kdybys nebyl takovej ňouma...“ ale radši nechávám vynít větu do ztracena. Nemusím to opakovat, všichni vědí, že kdyby nebyl takovej ňouma, tak by mi dokázal dát zapomenout na Luca, ale to se bohužel nestane. Jessie mě zvedne ze země, točí se se mnou dokola a na tváři si mu pohrává rošťáckej úsměv.

„Kdybych nebyl takovej ňouma, mám tě! Ale stejně bych se tě asi trochu bál!“

Ještě se směju, když mě staví na zem, ale zrovna, když chci odpovédět, mi úsměv tuhne na rtech. Tělem mi projíždí vlny tepla střídané chladem, jako když vás někdo upřeně pozoruje. Otáčím se a koukám do těch nejzvláštějších očí na světě. Doslova mě lapily, nejsem schopná se odtrhnout.

Vtom po chodbě přichází matikář Pigeon a vypadá rozladně z toho, že ještě nejsme ve třídě. Když vidí, že stále jednou rukou objímám Jessieho, povytáhne obočí.

„Ale, ale copak je to tady za sněm? To by se panu řediteli asi moc nelíbilo. Dělejte, padejte do třídy.“

Okamžitě jdeme a on nás následuje.

Matika mě vždycky bavila, ale dostali jsme nového, poměrně mladého učitele, pana Pigeona a já ho upřímně nesnáším (no, on mě taky moc nemusí). Je arogantní, povýšenej a vůbec nic nám neumí vysvětlit.

Takhle bych asi pokračovala v úvahách celou hodinu, kdyby mě Pigeon nevytrhl ze zamyšlení.

„Přivítejte zde svého nového spolužáka Mathewa Crosse.“ Sakra! Na toho kluka jsem úplně zapomněla.

Teď když si ho tak prohlížím, mám co dělat abych se la-
bužnický neoblížla, to je teda výstavní kousek! Asi metr

osmdesát pět, postava jako vyrvaná z románu o vikingských válečnících, svaly rýsující se pod trikem úplně volají po prozkoumání, a ten obličej! Ostře řezaná brada, plný rty, aristokratickej nos a oči tmavě hnědý, člověk by řekl skoro černý, se zlatýma tečkama, hluboký jak sám Mariánskej příkop a to všechno orámovaný polodlouhýma hnědýma vlasama, připomínajícíma hnědý hedvábí, v účesu kterej vypadá, jak kdyby prošel větrným vírem.

Fakt k sežrání!

Jak si ho tak okukuju, najednou se on podívá na mě a zase mě lapí tím pohledem. Usmívá se, jako kdyby přesně věděl, na co myslím a pak se odchází posadit, samozřejmě na místo, který je hned za mnou. No to bude něco!

Dospívám k důležitýmu rozhodnutí: Ten bude můj!

A odhodlaně se k němu otáčím s tím nejmilejším úsměvem, jakého jsem schopná. Dokonce i Lucas je zapomenut.

„Ahoj, já jsem Viv, vítěj u nás na škole,“ podávám mu ruku. Usmívá se tak, že kdybych stála, podloměj se mi kolena.

„No ahoj, já jsem Matt. Děkuju za přivítání.“

Tiskne mi ruku a já mám pocit, jako kdyby mnou projel elektrický výboj. Jo, přesně jako v těch románech, který louskám jen tak pro zábavu. Nikdy v životě jsem něco takovýho nezažila. Vůbec to nechápu, vždyť ho vůbec neznám. Ale, jak se tak koukám do těch nádherných očí, mám pocit, jako kdyby se čas zastavil.

„Ale, ale, klidně se sblížujte, ale prosil bych někde jinde než na mých hodinách,“ překazí tu chvíli pan Pigeon.

Mám chuť ho usmažit. Matt, jako kdyby četl moje myšlenky, se usmívá, vrtí hlavou a zaměřuje se na profesora.

„Omlouvám se, pane Pigeone, slečna mě jen přivítala. Už vám budeme věnovat pozornost.“

Tak to rozbil! Fakt se mi líbí čím dál víc. Učitel ztuhne a pak se otáčí jako na obrtlíku a pokračuje ve výkladu. Ještě jednou se přitáčím k Mattovi. Tentokrát se na něj přátelsky křením.

„Tos zabil!“ plácnu si s ním rukou, jako to dělám s Jessiem a holkama.

Pak už se vracím do reality školy, přesněji řečeno rovnic. Až po delší době si všímám, že se moji pozornost snaží už značnou chvíli upoutat Kessie. Vypadá dost našťavaně, asi jsem ji opravdu dlouho nevnímala. Usměju se na ni a naznačím něco jako: „Už jsem tady...“

Asi jsem ji moc neuklidnila, vypadá, jako kdyby mě nejradši praštila pánvičkou po hlavě. Naštěstí žádnou nemá. Rychle mi posílá dopis. Je to fakt děsně načmáraný, a i když to sotva přečtu, musím se smát. Přesně tyhle otázky jsem očekávala.

Co se děje? Kdo to je? Vypadalas jako bys ho chtěla sežrat! Je singl? Jdete na rande? Má stejně hezkýho bratra? Zjisti to!

Chystám se odepsat, ale zrovna zvoní na konec hodiny a já si říkám, že nemusím a řeknu to holkám cestou domů. Chci odejít ze třídy, ale Matt mě zastavuje.

„Hele, máš dneska něco v plánu? Jsem tady novej, co kdybys mě provedla po městě?“ Ach jo, hrozně ráda bych. Posmutněle a omluvně se usměju.

„Promiň, ale dneska to opravdu nejde, mám naplánovanou oslavu s rodinou.“

„Aha, tak to je škoda,“ viditelně zesmutní. „A kdopak oslavuje?“

„No, já,“ usmívám se už veseleji. „Osmnáctiny!“

„Jé, tak to všechno nejlepší!“ rozzáří se a než se naděju, vráží mi pusou. Sakra! Tak tohle bych nečekala! Mám co dělat, abych se udržela na nohou. Co to se mnou ten kluk dělá sakra?! Nelíbí se mi to... ale, zároveň je to úžasný.

„No teda, děkuju,“ říkám po chvíli rozpačitě.

Matt se jenom pousměje a s očekáváním na mě kouká. Nevím, co bych měla říct, když v tom koutkem oka zahlídnu kousek od nás něčí stín. Koukám ke dveřím, a ejhle! Koho to nevidím?! Sám pan Lucas! Upřeně mě pozoruje.

„Do háje!“ mumlám a chci ho odeslat někam do dálnejch končin, když v tom promluví Matt.

„Ahoj, tebe ještě neznám, já jsem Matt.“

„Lucas,“ odpoví ten náfuka a s kamennou tváří dodává.

„Dávej si na mě pozor.“

Pak se otočí a odchází pryč.

„No, ten vypadal nějak naštvaně. Ty s ním něco máš?“ Au! Tak teď mě málem zadusil! Ještě chvíli se směju a pak si utírám usazený oči.

„Tak to teda opravdu ne!“

„No, vypadal dost žárlivě, tak se jen ujišťuju, abych někomu nelezl do zelí.“

„No a ty bys chtěl?“ ptám se s nově nabitou dávkou sebejistoty a odcházím pryč. Matt je mi okamžitě v patách.

„To víš, že jo! A kdo taky ne?“

„Tak třeba Luc?!“ zamumlám si zahořkle, a než se stačím otočit a domluvit nějak to rande, hrnou se k nám holky a sborově se vyptávají.

„Ahoj! Kdo jsi a odkud jsi přišel, že jsi dokázal okouzlit naši chladnou dámu?!“ Tak a teď asi bouchnu!

„Hej, ohnivko!“ Otáčím se za tím arogantním hlasem.

„Něco jsi nechala venku!“ hází po mě náramek, kterej jsem nikdy v životě neviděla, a odchází.

„Co to...?“ ale než stačím doříct, je Lucas pryč. Nechápatě koukám na náramek a kroutím hlavou, pak pokrčím rameny a strčím ho do kapsy s tím, že mu ho vrátím hned, jak ho uvi-

dím. Holky na mě mlčky zírají a z ničeho nic se Matt začne hrozně smát.

„No, vidím, že ten váš přítel má na to jinej názor.“ Když nikdo nic neříká, přitáčí se ke mně.

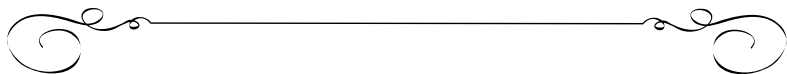
„Hele, krásko, já už budu muset jít, to víš, naši. Ale zejtra bych tě rád někam pozval. Co ty na to?“

„No to by snad šlo,“ pokouším se o úsměv, ale všichni vidí, že jsem ještě mimo.

„Tak ahoj,“ vrazí mi Matt pusku na tvář a odchází.

„Jo, ahoj...“ odpovím mu roztržitě a holky mě musejí doslova dotáhnout na parkoviště.

Kapitola

5.

Všechny nasedáme do Audryina shelby a holky mluví jedna přes druhou.

„Co to mělo...?“ začíná Kessie.

„Znamenat?“ dopovídá za ni Jem.

„Proč ti dal ten náramek?“ přemýšlí nahlas Audry a já se jen snažím uklidnit a nejsem schopná slova. V hlavě mám tolik myšlenek, až mi přijde, jako by mi měla prasknout hlava.

Holky si dál brebentí svoje a vrhají na mě otázky jako při nějakém kvízu. Za chvíli už nejsem schopná to vydržet.

„Holky prosím!“ skoro brečím. „Já nevím! Mám v hlavě totálně prázdno a vy mi moc nepomáháte! Prosím klid...“

„Dobře, promiň, už budeme zticha,“ vyhrknou všechny.

Takže mám chvílku na to, abych se uklidnila a srovnala si myšlenky, než dorazíme k nám. Tam se usazujeme na verandu a Audry už to nevydrží.

„Má fakt kouzlo ten Matt. Vypadá dost dobře.“

„To je slabý slovo!“ vykřikuje Jem.

„Je k sežrání! A všechny holky po něm jedou a to ve třídě nebyl ani hodinu,“ přidává se Kessie.

„No, ale on na ně kašle. Má oči jenom tady pro Viv. A my zase nic, sakra...“ pronáší Jem škádlivě a usmívá se na mě.

„No jo, holt máme smůlu. Viv ho chce a dostane,“ říká s úsměvem Audry. Nedokážu se neusmívat a teď uličnický příkyvuju a na všechny tři se šklebím.

„To si pište! Je můj!“ vykřikuju a všechny se smějeme.

„Amen, pravím, Lucas je zažehnán,“ dodává vítězně Audry, než si uvědomí, co použila za slovní spojení a za chvíli už se svíjí bolestí, jak si těmi slovy popálila jazyk. A já se mračím, protože jsem si znovu vzpomněla na ten náramek, který jako by mě v kapse pátil. Ale zároveň mi táhne hlavou, že má pravdu. Představa Lucase v porovnání s Mattem bledne a srdce mi buší, když myslím na Matta. Když pomyslím na Lucase, jsou všechny předchozí pocity pryč. Musím říct, že se mi ulevilo. Holky mě chvíli pozorují a pak promlouvá Jem.

„Myslím, že by Matt mohl být ten správný, Viv. Mohl by ti pomoci překonat tvoje problémy.“

„Jo, vypadá úžasně. A myslím, že by mohl být i hodnej a víš, no v posteli by tě mohl vést. Určitě bude opatrněj a něžnej a nebude na tebe spěchat,“ navazuje na ni Kessie

„Určitě ti pomůže překonat ten strach, kterej máš z chlapů,“ povzbudivě se usmívá Audry.

„Ano, myslím si, že by to mohl být ten pravej. Ale holky, mně nevadí, že jsem jako jediná z nás ještě panna,“ odpovídám s úsměvem.

„To je jasný, ale prostě, chceme pro tebe to nejlepší. A ten strach musíš překonat. A to nejenom v sexu, zlato,“ pevně se na mě dívá Jem.

„Máme tě rádi,“ vyhrknou všechny naráz.

„I já vás,“ usmívám se a objímám je. „Ale nebojte. S Mattem to zvládnou. Je sladkej, že jo?“

Zasněně se culím a holky se jako na povel začínají řehtat. Po chvíli se rozcházejí. Jem a Kessie míří přímo k Audry, ale já se musím doma ještě převléknout a sbalit si věci na spaní. Jen co zavřu přední dveře, slyším zvuky z koupelny.

„Ahoj Dar...“ ale v půlce věty se zarazím, protože Darcy vyběhává z kuchyně s prstem před ústy, abych byla zticha. Ještě se nestačím divit, když mě Darcy postrkuje do obývacího pokoje, ale ještě než se jí to podaří, otevírají se dveře a já koukám na překvapeného a hlavně nahého Tonyho! (Můj nejoblíbenější prodavač.)

„Tak to se nedá!“ Vykřiknu a hned propukávám v záchvat nezastavitelného smíchu.

„Ahoj Tony,“ říkám po chvíli se slzami smíchu v očích. „Tak to ty seš ten nový úlovek?“ ptám se na cestě do obývacího pokoje. „No to mě teda podrž!“

Praštím sebou do křesla a čekám, až se Tony obleče a ti dva přijdou za mnou. Tony vypadá pořád dost vykuleně, říkám si, když usedá do křesla. A pak mi to dojde.

„Tys nevěděl, že Darcy je moje opatrovnice, vid’?“ ptám se ho, ale odpověď už znám.

„To nebylo od tebe hezký, Darcy, takhle vodit chudáka Tonyho za nos tím, že jsi úplně sama.“ Moc dobře se bavím na jejich účet. Darcy jen něco neurčitě vrčí a dál kouká do země.

„Nezlob se na ni, Tony, ona má věčně pocit, že by jí moje přítomnost mohla zkazit reputaci.“ Usmívám se na něho s pocitem, že on se k Darcy doopravdy hodí, a já nechci, aby jí to, že mu o mně neřekla, ublížilo. Ale když se mu podívám do očí, vidím, že se na Darcy nezlobí. Jen je rozpačitý z toho, že jsem ho viděla v plné kráse. To časem přejde. Ale musím říct, že se nemá za co stydět.

„Vy přijдете na tu oslavu oba?“ ptám se, aby nevázla řeč. Přikyvují, ale k ničemu jinému se nemají.

„Ale no tak! Dyt' se nic tak hroznýho nestalo, hod'te roz-paky za hlavu. Já si z toho taky nic nedělám,“ uklidňuju je.

„A hele, Tony, nemáš náhodou třeba nějaký nový dýky? Co? Když mám ty narozky... Zašla bych k tobě.“

Moje otázka vyvolává na Tonyho tváři záhadný úsměv.

„No, teď ještě ne, ale za pár dní by mělo přijít nový zboží.“

Ale já mám pocit, že to není všechno.

„No dobře, tak mi pak dej vědět. Já se teď jdu převlíknout a na dnešek se stěhuju k Audry, takže budete mít bejvák pro sebe,“ potutelně se na ně šklebím a už letím nahoru.

Tam ale docílím jenom toho, že převrátím celej pokoj naruby, aniž bych našla něco kloudnýho na sebe. Už chci celá zoufalá vytáčet číslo na Kessie, když mi pohled padá na dárek od Darcy. Úplně jsem na něj zapoměla. V mžiku jsem u něj a trhám papír jako divá.

„A heleďme se! Copak to tu máme?“ mumlám si pro sebe.

„Páni! Tak to je luxus!“ Rychle běžím ke schodišti a řvu na celej dům:

„Díky, Darcy! Jsou úžasný!“

Po chvílce se ze zdola ozývá odpověď.

„Nemáš zač! Jen si je nenech hned při první příležitosti zničit, prosím! Dalo mi docela práci je sehnat! Nebo spíš ty podpisy!“

„Jistě, maminko!“ křiknu ještě se sarkasmem v hlase a vra-cím se ke svým novým, krásným maskáčům.

Já vím, maskáče asi obvykle nejsou důvod, aby holka, která má dost peněz, skákala radostí ke stropu. Ale tohle nejsou jen tak nějaký maskáče. Jsou to kapsáče s podpisama mých oblíbe-ných hudebníků na zadku. Je tam Dr. Kary a Mr. Cocoman, taky Wilda Panda, Messenjah, Missy M, Mr. Roll, Mr. Ricky a další.

Prostě úžasný! Rozplývala bych se nad nima dál, ale naštěstí mi pohled padá na budík, podle něhož zjišťuju, že už nemám moc času a měla bych sebou hodit.

Házím na sebe maskáče, svoje oblíbený bílý tílko fallen angel, vojenskou kšiltovku ze sekáče (mimochodem, tam stejně nakupuju nejradši) a zelenou mikinu. Do báglu dávám líčení, věci na spaní a převlečení a letím dolů. Loučím se s Darcy a Tonym, lezu do svejch milovanejch kanad a uháním za holkama.

Holky z dárku od Darcy už nejsou tak odvařený jako já. Máme trošku rozdílnej vkus.

Audry se líběj maskáče, ale o ty podpisy by už nestála. Kessie zase tak trochu sdílí moje nadšení pro tyhle hudebníky, ale kalhoty ji nijak zvlášť nezaujaly, a Jem, ta zůstává u kůže a zdržuje se hlasování páč tahle hudba je pro ni stejně jako pro Audry utrpením. Ale celkově se holky shodly, že můj vzhled je pro párty na oslavu mých narozenin nepřijatelný.

„Chceš mi říct, že hodláš celej večer vypadat jako zelenej mozek?!“ rozčiluje se Kessie.

„V tomhle bys fakt na párty jít neměla,“ přidává se Audry.

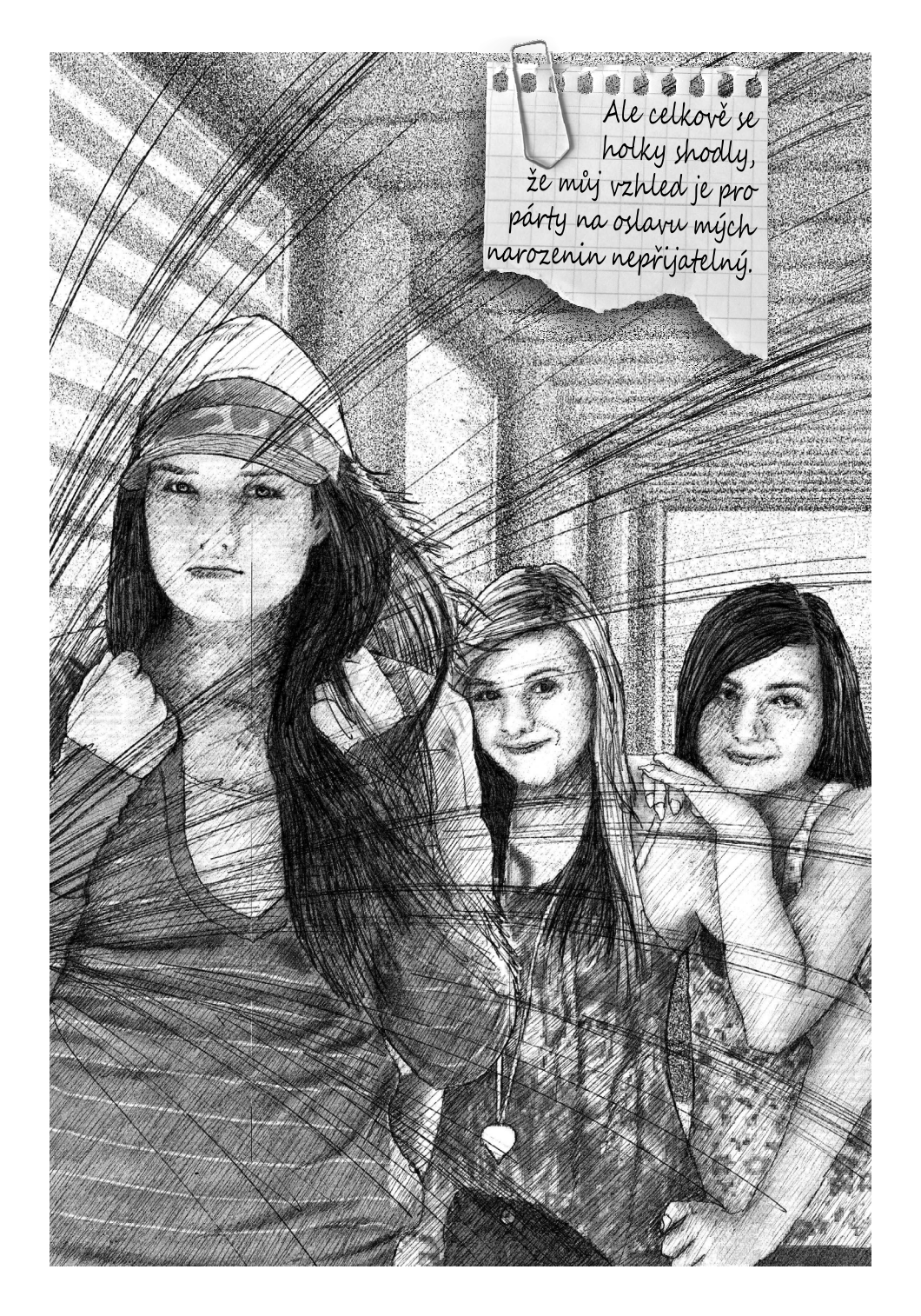
„Ani to nezkoušej!“ dokončuje Jem.

„Holky! Přišla jsem snad někdy někam nevhodně oblečená?!“ rozčiluju se pro změnu já.

„Kdyby to hned od začátku byla jen nějaká párty, jdu v koktejkách nebo něčem takovým, ale uvědomte si, že první část večera mě čekají zkoušky dospělosti. A i když boj v podpadcích zvládám celkem obstojně, mám v aréně radši svoje kanady.“

Pomalu se uklidňujem. Všechny jsme z nadcházejícího večera pořádně nervózní.

„Samozřejmě, že na později mám připravený úplně jiný oblečení, ale teď tam v něm jít nemůžu. Zatím se jenom nalíčím.“

Ale celkově se
holky shodly,
že můj vzhled je pro
párty na oslavu mých
narozenin nepřijatelný.

„No, to je pravda, promiň,“ dívá se na mě omluvně Kessie a holky horlivě přikyvuji.

Zasedám k zrcadlu a vytahuju líčení. Volím stříbrné stíny a zelené linky, voděodolnou řasenku a jemný růžový lesk, tak aby se to hodilo k šatům, které budu mít později večer na sobě. Voním se jemným, lehce kořeněným parfémem a už se chystám říct, že můžeme jít, když v tom si vzpomínám na náramek od Lucase. Rychle ho házím do kapsy, a aniž bych si ho prohlédla, odcházíme.

Do města jedeme tentokrát taxíkem, trochu jsme se zdržely při dohadování o mém oblečení. Ale do klubu přicházíme včas a hned se ocitáme mezi desítkami známých i neznámých démonů, kteří mi chtějí popřát k narozeninám.

Někteří z nich se se mnou přišli utkat, chtějí být součástí mojí zkoušky.

Za chvíli už si k nám razí cestu Rayen s Deanem a Lucasem v patách. Ani jsem nevěděla, že tady dneska Lucas bude, ale překvapení na sobě nedávám znát.

Všechny se zdravíme s Rayenem objetím, je to vůdce démonů v tomto městě a my ho známe od malička. Dean mi třese rukou a přeje k narozeninám, dnes se dokonce zdržuje nářek na můj přešlap. Lucas jen pokývne a víc si mě nevíšmá. Docela změna po těch dnešních provokacích.

Gratulace trvaly pěkně dlouho, ale naštěstí už končí. Rayen mě odvádí doprostřed ‚parketu‘ a žádá o ticho.

„Všechny vás tu s radostí vítám. Dnes máme možnost přivítat do řad vojáků světla dalšího člena, tedy pokud splní naše zkoušky, samozřejmě. A já věřím, že nás nezklame. Zkoušky

budou dvě, ale věř mi, není to nic lehkého. První zkouška je samozřejmě umění boje, se zbraněmi i bez, s přáteli i nepřáteli, v týmu i samostatně,“ obrací se ke mně. „Druhá je zkouškou tvé duševní síly. Víc ti neřeknu. Jdi se připravit, za chvíli začíná první souboj. A dej do toho všechno, co jsme tě naučili, Viv, a také to co máš v srdci.“

S těmi slovy Rayen odchází mezi starší a já se jdu připravit. Holky přichází okamžitě za mnou, přijde mi, že jsou nervoznějši než já.

„Jak můžeš být tak klidná?!“ utrhne se na mě Jem a já se jen směju.

„Ani nevím, ale prostě jako by to ze mě všechno spadlo. Necítím nic. Je to něco jako klid před bouří.“ Mlčíme, já se rozcvičuju a brousím si nože, když se ozývá klepání.

„Můžu, Viv?“ ptá se Tony. Docela mě překvapuje, že je to zrovna on.

„Jasně, Tony, pojď dál.“ Tony má na tváři napjatý úsměv a snaží se potlačit nervozitu.

„Mám ti dělat něco jako tlumočníka. První kolo je souboj beze zbraní. A Viv... měla bys vědět, že je to boj na život a na smrt,“ doplní sklesle. Holky sborově lapou po dechu a já zatínám pěsti.

„No, asi mi to mělo dojít. Je to přece zkouška dospělosti. Až budu bojovat s někým od temných, taky to nebude na body,“ odpovídám s větším klidem, než jaký cítím.

Ve skutečnosti jsem vyděšená. Od toho incidentu jsem nikoho nezabila, a i když jsem věděla, že to jednou přijde, doufala jsem, že nebudu muset zabíjet tak brzy. Ale je to mé poslání. Jsem vrah a nezměním to, ale tentokrát nebudu zabíjet nevinné lidi. Budou to démoni na stejné nebo vyšší úrovni a já budu bojovat o svůj život a svou budoucnost.

„Ať se stane, co se má stát,“ pronáším s klidem, i když se ve mně vše svírá.

Holky jsou ještě v šoku a neschopné slova, ale Tony na mě hledí s pýchou, a to mi dodává odvalu. Pak se usměje.

„Další souboj bude se zbraněmi, jak tak koukám, už máš vybráno. A já jsem ti donesl dárek.“

Podává mi dva balíčky. Rychle je rozbaluji, vím, že nemám moc času. Jsou to dýky. Úžasné dýky, které mi přesně pasují do ruky, jen decentně zdobené. Jedna má v hlavě jílce keltský uzel s malým safírem uprostřed, na čepeli je vyryto keltským písmem nějaké slovo, ale jsem v keltštině začátečník a ještě nejsem schopna ho přečíst. Druhá dýka má hlavu jílice ve tvaru kříže sv. Manchana v němž je vsazen smaragd, na čepeli je také keltské slovo, které je pro mě záhadou. Obě dvě mají jednoduché a prastaré zdobení, které mě uchvátilo.

„Já vím, že zatím máš jenom nože, protože jsi nemohla najít dýky, které by byly jako stvořené pro tebe, a když jsem viděl tyhle dvě, věděl jsem, že je to přesně to, co celou dobu hledáš. Jejich energie je přesným odrazem té tvojí.“

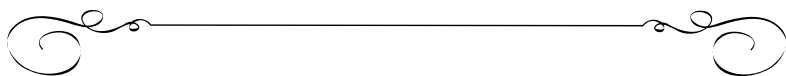
„Já nevím, co říct, Tony. Jsou úžasné, a já cítím, že patří ke mně. A ta energie, tak teplá a uklidňující. Ano, máš pravdu, je to stoprocentně to, co jsem hledala. Děkuji.“

Tony se usmívá, ale pak zvažní. „Nikdo jiný by je nemohl mít. Jsou prostě tvoje.“

Je mi divné, že holky nic neříkají, otáčím se k nim, ale zjišťuju, že jsme v místnosti sami.

„Šli na svoje místa,“ odpovídá na moji nevyčtenou otázku Tony.

„A ty už musíš jít. Souboj za chvíli začne. Jo, ještě něco, tady jsou pouzdra k těm dýkám.“ Podává mi kožená pouzdra, na jednom je obraz stromu a na druhém symbol naděje. Vše odkládám a odcházím společně s Tonym do ringu.

Kapitola

6.

Stojím uprostřed tanečního parketu, který je zároveň ringem, a rozhlížím se kolem sebe. Toto je můj druhý domov. Naučila jsem se tu vše, co umím a teď musím předvést, že jsem hodna za to bojovat. Všude kolem jsou démoni, těší se, až začne souboj, přemýšlí, zda jsem dost silná, jestli si zasloužím získat svou poslední schopnost. Jsou pohodlně usazení u stolků, které jsou okolo parketu a v patrech na balkoncích. Sledují, hodnotí a čekají, ale ani oni nevědí, kdo mi bude přidělen jako první soupeř.

Hledám holky, ale místo toho narážím pohledem na Lucase. Upřeně na mě hledí, ale z jeho pohledu se nedá nic vyčíst. Bez rozmýšlení vyndávám z kapsy náramek a nasazuju si ho na ruku, Lucas mě dál pozoruje a já si teprve teď pořádně náramek prohlížím. Líbí se mi. Je to keltský ohnivý pentagram připevněný k trochu masivnímu stříbrnému řetízku. Ale nemám možnost se jím dále zabývat, přichází můj protivník.

Ještě rychle vyhledávám pohledem holky usazené ve druhém patře na jednom z balkónků a zjišťuji, že nejsou samy, každá má po boku sexy démona. Všichni mě sledují a holky ke mně vysílají povzbuzující pohledy. Kývnu na ně a pak už se soustředím jen na Rayena a démona, kterého mi přivedli jako protivníka. Jsem překvapená, bála jsem se, že tím protivníkem bude někdo, koho znám, ale tohle je jeden z temných, kterého naši nedávno chytili. O to to bude pro všechny zajímavější podívaná.

„Věřím, že Tony ti řekl vše, co potřebuješ vědět. Toto je souboj beze zbraní, použivej své tělo, mozek a moc. Bojuješ na život a na smrt. Jiná pravidla nejsou.“ Ryan se na mě vážně dívá, poté pokyne, aby sundali temnému pouta, a odchází pryč.

To je pro mě pokyn k boji. Ale já neútočím, nejdříve chci zjistit, co je zač. Vypadá to, že i přes svou zuřivost je docela inteligentní, protože používá podobnou taktiku. Díky svému daru okamžitě vím, že je to dost mocný démon a jeho darem je síla. Je to stejná schopnost jakou má Kessie, ale tenhle démon je starší a jeho schopnosti jsou rozvinutější. Je mi jasné, že jestli nechci přijít k ošklivému úrazu, nesmím se dostat do jeho dosahu. Zrovna, když se chystám utvořit ohnivou kouli, temný útočí. Jeho skoku uhýbám jen tak tak a vrhám mu do zad ohnivou kouli, je ale slabá, jeho výpad mi narušil koncentraci.

Démon syčí bolestí a znovu se na mě vrhá, tentokrát schválně probíhá kolem mě a zároveň vrhá síť silové energie, s jejíž pomocí se mě snaží stáhnout do svého drtivého objetí. Snažím se bojovat, ale je hodně silný, v této situaci nejsem schopna použít svůj oheň a můj žár jeho síť neporuší, proto se připravuji na nevyhnutelné střetnutí. V jednu

chvíli se zapírám, jak mi síly dovolí a pak úplně povoluji. On si mě rychle přitahuje k sobě a já si připravuji své oblíbené chvaty. Hned jak jsem u něho, nakopávám ho vši silou do břicha. On na chvíli povoluje a já vysílám ohnivé vlny do jeho těla. Temný se ale jen tak nedá. Rozmachuje se pěstí a vkládá do toho úderu veškerou energii, já rychle uskakuji, takže mě zasáhne jen do levého ramene. Je to sice štěstí, ale rameno je mimo provoz. Zatínám zuby bolesti a zasypávám démona údery a kopy takovou rychlostí aby se nebyl schopen koncentrovat a použít znovu síť.

Jsem sice mnohem slabší, ale zato jsem lehčí a tudíž hbitější, uhýbám démonovým ranám a zároveň mu zasazuji svoje. Ale takhle to dál nejde. Mám před sebou ještě několik soubojů a vím, že tímto tempem bych se brzy unavila. Musím se do něho pořádně opřít. Náhle mi v mysli vyvstává manévř, který mě jednou učil Dean. Ale na to potřebuji trochu času.

Inspirojuji se Lucasem, rychle před démona pošlu ohnivou kouli ve tvaru srdce a nechávám ji okolo něho poletovat. To odvádí démonovu pozornost. Já se rychle přesouvám za něho a velice pečlivě se připravuji na chvíli, kdy udeřím. Až teď si uvědomuji, jak démoni v klubu říčí nadšením. Snažím se to nevnímat.

Ohnivou pěstí udeřím démona veškerou silou, kterou v sobě najdu, do míst, kde jsou ledviny a pak mu rychlým kopem podrážím nohy. Démon padá a zuří, nedávám mu čas, aby se mohl zvednout, rychlým skokem přistávám na něm. Kolenem mu uštědřuju pořádnou ránu do žaludku a další pěstí do spánku. Bohužel se mi ho nepodařilo zabít, nejspíše jsem ránu vedla ze špatného úhlu.

Čekám, zda mé vítězství porota uzná nebo ho budu muset dorazit. Bohužel, mé prosby nebyly vyslyšeny a znamením

je palec dolů značící smrt temnému. Prostě musím. Rychlým trhnutím mu lámu vaz a zvedám se od jeho těla. Celý klub se otrásá jáсотem a potleskem mých fanoušků, nijak neotřese-ných touto událostí, ale já se snažím ho nevnímat.

Nejsem pyšná na to, že jsem musela zabít omráčeného dé-mona, byt' temného. Bohužel, nebylo zbytí. Jen se bezděčně rozhlížím a pohledem zachytávám Lucase, z jehož tváře se dá vyčíst uznání a soucit zároveň. Žádný démon, kterého znám, by nebyl na něco takového pyšný. Ale já chápu přítomně. Většina z nich mne zná už od malička a jsou rádi, že jsem vyvázla, jedno jak. A už je u mě Rayen.

„Blahopřeji k prvnímu vítězství, Vivian! Jen doufám, že ti to příliš nestouplo do hlavy a jsi připravená na další zkoušku tvých schopností. Nyní se bude bojovat se zbraněmi. Máš vy-bráno?“

„Mé dýky.“

„Dobrá, Tony ti je přinese. Máš nárok na malé občerstvení. Co si přeješ donést? Tvé rameno ovšem ošetřit nemůžeme“

„Sklenici vody, nic víc. Samozřejmě.“ I tento rozhovor je součástí zkoušky, a proto odpovídám rozvážně a stručně.

„Dobrá volba,“ usměje se na mě Rayen a za chvíli mi Dean přináší sklenici vychlazené vody.

Dopíjím a už přichází Tony s dýkami. Připínám si opasek a znovu si vybavuji znamení na dýce stejná jako na náramku a mám pocit, jako by mnou proudila neviditelná síla, skoro totožná s mou vlastní. Ale není mi přáno se tím zabývat. Už přivádí dalšího temného, on si vybírá sekeru a musím říct, že ten nástroj se k němu hodí. Vypadá jako viking, obrovský, blond'atý a hodně rozzuřený viking.

V tomto souboji je zakázáno používat magické schopnosti. Musíme plně využít toho, co umíme se zbraněmi, vlastním

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.